

Ραψωδία ε_ Δρώμενο

Σκηνή 1η

(Ο Οδυσσέας κάθεται στην ακρογιαλιά και κοιτάζει το πέλαγος. Αναστεναγμός και κλάμα, σκυφτό κεφάλι)

Οδυσσέας (μονόλογος) Σαν πήραμε οι Αχαιοί την Τροία, γυρνούσαμε με τα καράβια στην πατρίδα, την Ιθάκη. Τι Λαιστρυγόνες, τι Κύκλωπες, Σκύλα και Χάρυβδη, Σειρήνες στο διάβα μας... Έχασα πλοία και συντρόφους, σε μεγάλο κρίμα έπεσαν τρώγοντας του θεού Ήλιου το κοπάδι.. Μόνος , χωρίς καράβι, εσώθηκα σε τούτο το νησί. Στην Καλυψώ τη νεράιδα το χρωστάω. 5; 6; 7; χρόνια εδώ, άντρα της μέ'χει, στο βάθος της σπηλιάς- το σπίτι της- κοιμόμαστε, θεά και θνητός αντάμα.

Όμως... στο νου μου έχω πάντα την Ιθάκη, το φτάσιμον εκεί ο προορισμός μου. Το σπίτι μου ονειρεύομαι, την Πηνελόπη και το γιο μας, τον Τηλέμαχο. Ασήκωτο βάρος νά'μαι με τη θεά ενώ τη μέρα του γυρισμού, που έχει νοστιμιά, ποθώ.

(Πλησιάζει η Καλυψώ, τον ακουμπά και του λέει)

Καλυψώ: -Οδυσσέα μου, δε θά'χεις λόγο πια να κλαις. Το πήρα απόφαση: θα σε βοηθήσω να φύγεις. Πολλά τα δέντρα στο νησί , φτιάξε με αυτά σχεδία/πλεούμενο. Σου δίνω εγώ φαγητό, κρασί, μη μου πεθάνεις από την πείνα, και ρούχα να ντυθείς. Με ούριο άνεμο θα σε βοηθήσω, να φτάσεις στο σπιτικό σου όσο δυνατόν πιο εύκολα...Αν βέβαια το θελήσουν και οι άλλοι θεοί.

Οδυσσέας: -Θεά Καλυψώ, τι είναι αυτά που μου λες; Θα με στείλεις στην Ιθάκη με μια σχεδία, πλεούμενο χωρίς ισορροπία, να με ζώνουν τα κύματα; Εγώ σε σχεδία δεν πρόκειται να ανέβω εκτός...αν ορκιστείς στο μεγαλύτερο των θεών όρκο: ότι εσύ η ίδια θέλεις να με αφήσεις να φύγω και να βοηθήσεις να μην πεθάνω.

Καλυψώ: Μμμ, σπέρτο μου εσύ.. Ορκίζομαι στη Γη, τον Ουρανό και στο νερό της Στύγας (ο βαρύτερος μου όρκος) πως το κακό σου εγώ δε θέλω, έρχομαι στη θέση σου και σε συμπονώ. (παυση) Μα έλα, πάμε για το δείπνο.

(Αποχωρούν, πρώτη η θεά με χάρη, ο θνητός Οδυσσέας ακολουθεί)

Σκηνή 2η

(Φτάνουν στη σπηλιά και κάθονται στο τραπέζι. Έρχονται οι δούλοι)

Δούλος: (Προς τη θεά) Ορίστε το νέκταρ και η αμβροσία σας..

Δούλη: (προς τον Οδυσσέα) Το γουρουνόπουλο και το κρασί σας

(τσιμπάει ο καθένας τα δικά του, υψώνουν τα ποτήρια)

Καλυψώ: Οδυσσέα μου, τόσο πολύ πεθύμησες το σπίτι σου και θέλεις αμέσως να γυρίσεις; Αν ήξερες τι σου έχει γραφτό η μοίρα σου, πριν στην Ιθάκη φτάσεις...θα έμενες εδώ μαζί μου, αθάνατος. Σου ήρθε ο καημός για την πατρίδα και.. τη γυναίκα σου(πειραγμένη); Βέβαια να συγκρίνεις μια Θεά με μια θνητή, δεν παίζει!

Οδυσσέας: Μην με παρεξηγείς σεβαστή μου Θεά. Βεβαίως δε συγκρίνεστε, αφού πανέμορφη, αγέραστη κι αθάνατη είσαι εσύ. Αλλά το θέλω βαθιά μέσα μου να γυρίσω στην πατρίδα. Τόσα έχω περάσει στις μάχες και στο πέλαγος, ας προστεθεί μια ακόμα δοκιμασία, αν ειν' της μοίρας μου γραφτό.

Καλυψώ: Έλα, λοιπόν, πάμε έξω, αφού νύχτωσε, να σου δείξω στον Ουρανό ποια αστέρια θα έχεις για οδηγό στο θαλασσινό ταξίδι σου.

Σκηνή 3η

(έξω στη νύχτα, το βλέμμα στους αστερισμούς)

Καλυψώ: Την Άρκτο, που και Άμαξα τη λένε, και δε φεύγει από τη θέση της γυρίζοντας μόνο κοιτάει προς τον Ωρίωνα, και ποτέ δεν πέφτει στα νερά του Ωκεανού. αυτήν θα έχεις πάντα στο αριστερό σου χέρι. 17 μέρες θα ποντοπορίσεις και την 18η θα δεις στεριά, αν έχεις πάντα την Άρκτο στα αριστερά σου. Και συντροφιά τις νύχτες στο μακρύ ταξίδι σου θα έχεις και άλλα αστέρια, τον Βώτη που δύνει αργά και τη λαμπερή Πούλια.

(αποχωρούν στα ενδότερα)